

- 3** Új lelkipásztoruk van a csokalyi reformátusoknak
- 4** Az ötszáz éves reformációra emlékeztek Hegyközszentmiklóson
- 5** Kálvin János-büszttöt avattak Nagykágyán
- 7** Sportfavágóink sikeres szereplése a világbajnokságon

Építkezés az összefogás erejével

Székelyhídon református esperesi hivatalt avattak

Kétszeres jelentőséggel bír az idei esztendő az Érmellék reformátussága számára: a reformáció 500. évfordulójának kiemelkedő ünnepe mellett novemberben esperesi hivatalt avattak a keresztényi gyökerekhez való félvezre-des visszatérés jegyében.

Közel száz éven keresztül saját hivatali épület nélkül működött az Érmelléki Református Egyházmegye. A trianoni diktátumot követően Magyarország csonkulása mellett az érmelléki református közösséget tömörítő egyházmegye is kettészakadt. A román oldalon rekedtek hivatali épület híján hol ide, hol oda tologatták a hivatali székhelyet, attól függően, hogy éppen melyik egyházközségből került ki az egyházmegye vezetője. Nincs ez így rendjén – fogalmazódott meg többekben a hivatali épület megépítésének a gondolata. 2011-ben az Érmelléki Református Egyházmegye tanácsa kinyilvánította az állandó székhellyel működő esperesi hivatal megépítésének szükségességét, amelynek jól megközelíthető helyen, egyházi tulajdonban lévő telken kell megépülnie – hangzott a kitétel. 2013 áprilisában Margitta, Érmihályfalva és Székelyhid városok adottságait több szempontból is górcső alá vette az egyházmegyei közgyűlés, aminek eredményeként döntés született arról, hogy az esperesi hivatal városunkban épüljön meg. Négy éve tették le

Csűrű István püspök megáldja az esperesi hivatal épületét.

a megépítendő ingatlan alapkövét. Az akkori eseményen Csűrű István, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke hirdette az ígét, míg a létesítmény alapzatába Rákosi Jenő érmelléki református esperes és az időközben elhunyt dr. Kürti László egyházmegyei főgondnok időkapuszulát helyezte el. A látványosabb munkálatok 2014-ben kezdődtek el, megépültek a falak, sikerült a tetőzet faanyagát és a cserepet is megvásárolniuk. Időközben a tető is a helyére került, az elmúlt évben a belső munkálatok következtek, az ajtók és ablakok beszerelése. Az átadás előtti időszak sem semmittevéssel telt, ekkor vezették be a vizet, a villanyáramot és hátra volt még többek között az épület külső vakolása. A nagy nap elérkezéséig mindennel elkészültek.

Istentisztelet és szalagvágás

Kissé késve érkeztem az esperesi hivatal átadását megelőző ünnepi istentiszteletre. Öröm volt látni a sokaságot, amely megtöltötte az istenházát, a padosorok mellett lócákkal igyekeztek min-

denkinek ülőhelyet biztosítani. A későn érkezőknek már csak a bejárat boltíve alatt jutott hely, a helybeliek mellett sokan érkeztek az egyházmegye 37 gyülekezetéből. Az igei üzenet hirdetése, ahogyan az esperesi hivatal alapkövetelésének során, ezúttal is Csűrű István püspökre hárult, aki a Jézus feltámadásával kezdődött új korszak eljöttéről beszélt. Hasonlóképpen ilyen kezdetet jelent az érmelléki keresztények számára az esperesi hivatal épületének birtokbavétele – mondta. De ehhez társulnia kell a megújult emberi szívnek egyéni szinten éppúgy, mint a közösségekben, hogy bátran bizonyoságot tegyenek a világban való forgolódásuk közepette, miként Mária Magdaléna mondta az örömhírt (Jn 20,18): „Láttam az Urat” – fogalmazott az egyházi vezető. Az igehirdetést követően Rákosi Jenő házigazda esperes vezetésével úrvacsorát osztottak, majd pedig köszönő szavak kí-

séretében kisebb figyelmességet nyújtottak át azoknak, akik a legtöbbet tettek az intézmény létrejöttéért. A Bihar Megyei Tanács RMDSZ-frakciója, a Bethlen Gábor Alap, az Emberi Erőforrások Minisztériuma, a helybéli és az érszöllősi polgármesteri hivatal mellett számos gyülekezet és magánszemély járult hozzá a munkálatok költségeihez. Hitből való építkezés volt ez a javából, hisz az egyházmegye pénze csupán az engedélyek beszerzésére és az alapöntésre volt elegendő. További támogatásért az esperes és szolgatársa, Bara László egyházmegyei főjegyző Szabó Ödönhöz, a Bihar megyei RMDSZ ügyvezető elnökéhez fordult. Rákosi Jenő megköszönte a parlamenti képviselő segítségét, míg Bara László lelkész társai és a gyülekezetek világi vezetőinek nevében mondott köszönetet az esperesnek és feleségének fáradozásukért.

Folytatás a 3. oldalon

Hosszú sorokban érkeztek lelkipásztorok és a gyülekezetek bívei az avatóünnepségre

Diáktoborzó – hegesztőképzés indul Nagykágyán

Duális szakiskolai képzés beindítását tervezik a 2018–2019-es tanévtől a Nagykágyai 1-es számú Technológiai Líceumban. A német Kronstadt-modellt alkalmazva építik fel a rendszert, amely munkaadók igényeit figyelembe véve alakítja a szakok kiválasztását.

A Bihar Megyei Tanácsnál még a hónap elején tárgyaló asztal mellé ültek a megye szaklíceumainak vezetői, a munkaadók képviselői, Pásztor Sándor, a megyei tanács elnöke. Werner Braun iskolaigazgató pedig Brassóból érkezett az egyeztetésre, a tanintézetükben már meghonosított duális képzéssel kapcsolatos tapasztalatait osztotta meg a jelenlévőkkel. Első körben az a döntés született, hogy a következő tanévtől, a megyé-

ben elsőként a nagykágyai iskolaközpontban vezetik be a német képzési modellt. Prioritást jelentett, hogy a tanintézményt nemrég újították fel – a beruházás közel ötmillió euróba került –, így adtak az infrastrukturális feltételek. Sokat vetett a latba az is, hogy közlekedési főútvonal mellett fekszik a létesítmény, illetve a majdani autópálya is a közelben fog elhaladni, Székelyhídra pedig ipari park létrehozását tervezik. Abban is megegyeztek a felek, hogy az első beiskolázási évben hegesztő szakot indítanak, mivel érzékelhetően ez számít leginkább hiányszakmának.

Nemrég a megyei tanács sajtóközleményt adott ki, amelyben közlik, hogy Nagykágya mellett Belényesen is beindítják a duális képzést autószerelő szakon.

Karancsi Béla a nagykágyai tanintézet igazgatója kérdésünkre elmondta, hogy készen állnak a speciális szakoktatásra, amely nagy segítséget fog jelenteni a szakemberhiánnyal szembesülő cégeknek éppúgy, mint a fiatalon végzeteknek az elhelyezkedésben. Az intézményvezető tudomása szerint eddig öt cég társult abba az egyesületbe, amelynek keretében igényelhető a szakképzések elkezdése. Kérelmükkel a megyei tanfelügyeletséghez kell fordulniuk, az illető tanévet megelőző év november tizenötödikéig. Az elsajátítandó szakma megjelölése mellett azt a szakiskolát is megnevezhetik, amellyel leginkább szeretnék együttműködni. Ezt követően a kiválasztott iskola és az illető cég szerződésben rögzíti a feltételeket, teszi mindezt a helyi pol-

gármesteri hivatal jóváhagyásával. Végül pedig a beiskolázásra kerülő tanulókkal kötnek külön szerződést a munkaadók.

Az állam 200 lejes havi támogatásban részesíti a szakmát tanulókat, a duális képzésben részesülőket ugyanannyi pénzösszeggel kell mostantól a cégeknek is támogatniuk. Ugyanakkor kötelesek az iskola tanmühelyét a legmodernebb képzési eszközökkel felszerelniük. A gyakorlati oktatás részben az iskolákban, részben pedig a cégeknél fog zajlani.

A munkaadó a szakiskolába jelentkezők kiválasztását közösen végzi a tantestülettel. Karancsi úgy véli, hogy a későbbiekben négy-öt szakmában tudnának képzést nyújtani. A diákoknak bentlakást is biztosítanának.

Gólyabál sok nevetéssel

Több érdekes ügyességi próbának kellett megfeleljenek a versenyző gólyapárok

Régi, kedves hagyomány, hogy a leendő diákokat, elsőéveseket gólyabál alkalmával teszik próbára, avatják igazi középiskolási diákká, egyetemi hallgatóvá a végzősök. Nincs ez másként a Petőfi Sándor Líceumban sem. Az idei tanévben október 27-én gyülekezett a városi sportteremben az iskola apraja-nagyja, tan-testülete, hogy „tanúja” legyen a gólyák ügyességének, rátermet-

ségének. Természetesen legizgatóbbak a gólyák voltak. Egyesek a teremből drukkoltak az osztályukat képviselő gólyapároknak, akik viszont a rögtönzött színpadon kellett álljanak, megfeleljenek a próbatételeket kiötlő tizenkettedikesek, valamint a Cservid Levente igazgató, Zsisku Ioana és Német Mariann tanárok, Béres István és Kiss Mária diákok (a tavalyi győztes

gólyapár) összetételű zsűri elvárásainak.

A rendezvény a közösen, fennhangon elmondott, ünnepélyes gólyaeskü letételével kezdődött. „A tisztelekre méltó és bölcs, szeretett és imádott végzősök”, akik mellesleg, valóban az olimposzi istenekhez méltón, fehér tógában jelentek meg, bemutatták a négy kilencedik osztályt képviselő két-két gólyapárt, a zsűrit, köszöntötték a közönséget, majd kezdetét vette a megmérettetés.

A nyolc gólyapárnak a színpadon, a közönség előtt kellett kiállnia a számukra kitalált nyolc próbát, a lehető legtöbb pontot gyűjtve. A nyolc próba igazán diákos, ötletes, humoros és szórakoztató volt. A teljesség igénye nélkül íme néhány példa: a lányok hátizsákból rázták ki a kicsi labdákat (nem volt könnyű, egyik-másik leányzó szinte ránköröcszerűen vonaglott, de ez volt benne a vicces), a fiúk begyűjtötték a labdákat; liszt-kulcs-lakat próba (erre még visszatérünk); rajz a kedvenc tanárról és vers megadott szavakkal; logikai kvíz; rajzolás a sisak hegyén elhelyezett filctollal; valamint há-

rom kimondottan ügyességi próba a végére (fanta, kóla, szívószál és puding). Hiányoltam, hogy nem követhettük folyamatosan a pontállást, valamint azt, hogy a nézők számára nem volt minden feladat érthető, világos, habár a műsorvezetők mindent megtettek ennek érdekében.

Mondottam, hogy az egyik feladatra még visszatérek, mert számomra ez volt az egyik legérdekesebb, legötletesebb ügyességi próba: műanyag talakba egy-egy lakat kulcsot helyeztek, majd a talakba lisztet töltöttek. A fiúk feladata volt, hogy csak a szájukat használva megkeressék az „elvesztett” kulcsot (fújták, falták, nyalták a lisztet). Ha megkerült a kulcs, a lányok megkeresték és kinyitották a hozzá illő lakatot.

A próbák között a hazai pályán fellépő Enemy Dance hiphop-csapat szórakoztatta a közönséget Csorba Roland vezetésével, óriási sikerrel, a zenét a diákok

Gólyaeskü

Én, a kis gólya, itt,
A tisztelekre méltó és bölcs,
szeretett és imádott végzősök előtt
Fogadom, hogy
Az eskü minden pontját törvénynek tekintem!
Ha mégis megszegem, bármi legyen is az,
a büntetést viselem.
A tojásbél ott a fenekemen, belátom,
Így a tizenkettedikeseket istenként imádom.
Ezért, mint dolgos bangya, igyekszem,
És mindenben a kedvükre teszek.
Kívánságuk számomra parancs,
Legyen az banán, eper vagy narancs.
Ha elsőbajtják azt, hogy „Friss tejet!”,
Megyek és keresek egy tehenet.
A büfében őket előre engedem,
Ha nincs pénzük, és gálánsan fizetem.
Nehéz táskájuk helyettük bordozom,
Fáradt lábukat megmasszírozom.
A buszon, ha pillájuk felém rebben,
Lelkesen adom át nekik a helyem.
Ha egy bölcs végzős a folyosón szembejön,
A falhoz húzódba elengedem és hangosan
köszöntöm.

Mi alázatosan térdre borulunk,
Hisz a segítségetekre szorulunk.
Amíg pehelytollam erősebb nem lesz,
A tisztelet a számra lakatot tesz.
Nincs most idő sőbajokra,
Szóltanul várunk a parancsotokra.

Mit is takar valójában a gólya kifejezés?

Az elsőéveseket, a leendő hallgatókat is gólyának nevezik, ráadásul nemcsak az utóbbi időben, hanem már a XVIII. században is használták ezt a kifejezést. Ez amolyan metafora, hisz a költözéskor visszatérő gólyák is többségében újszülöttek, és az érkezés után gondoskodniuk kell magukról, új fészket kell rakniuk. A párhuzam nem merül ki ennyiben: a fiatal gólyák eleinte bizonytalanul állnak a lábaikon, segítségre szorulnak, csak két hónapos korukban hagyják el először a biztonságot jelentő fészket. Az újonc diákok is csak ismerkednek az első időkben az új környezettel, és a beilleszkedést segítik a különböző gólyaesemények, az összeszoktatást szolgáló gólyatáborok és az ugyancsak bulizásra alkalmas gólyabálók. A gólya mint az elsőéves szinonimája kifejezetten magyar sajátosság, és alighanem a legszebb kifejezés. Az angol (freshman – újonc) vagy az orosz (pervokursnyik – első évfolyamos) nem sokat babrál, hollandul zöldnek hívják az új diákokat (groen), az olaszok listára veszik (matricola). De felbukkannak azért állatok is. Románul kiskacsának (boboc) nevezik a friss hallgatót, a németeknél viszont róka (fuchs) az egyetemi gólya.

Petőfi diákok a magyarországi 1956-os megemlékezésen

Székelyhídi diákok is részesei voltak az 1956-os forradalom és szabadságharc eseményeire, hőseire való emlékezésnek a Gloria victis program keretében, amely emlékünnepeket, ifjúsági találkozókat és Kárpát-medencei történelmi vetélkedőt is magába foglalt.

Az idei ünnepi program október 21-től 23-ig tartott, ahova a Petőfi Sándor Elméleti Líceumból tíz diák utazott el Popescu Enikő tanárnő kíséretével Egerbe. Diákok százai, egyetemisták ezrei gyűltek össze, hogy megemlékezzenek a hősookról.

Hosszú út állt mögöttünk, szombat este épségben megérkeztünk a diákszállóra, amely Egerben volt. Elfoglaltuk a szobáinkat, aztán elmentünk vacsorázni a szálló éttermébe. A vacsora letornázása, illetve a közösségi kapcsolatok építése érdekében táncház vette kezdetét. A táncház előtt megnyitó beszédet mondtak, mindez az egri líceumban zajlott.

Másnap gazdag volt programokban. Reggelizés után elindultunk Recskre. Ott meg-

tekintettük az emlékparkká alakított egykori lágert, ahol a Rákosi-korszakban több mint 1500 fogoly volt kényszermunkára ítélve iszonyú körülmények között. Minden embernek megvolt a saját története, hogy miért került oda. Hosszú évek során csupán két sikeres szökés volt. Kínzás, nyomor jellemezte azt a helyet akkoriban, ennek nyomai napjainkban is észrevehetőek, ha ellátogatunk az emlékparkba. Ezt követően az irányt Budapest felé vettük, ahol érkezésünk után egyből ebédelni mentünk. Következő utunk a műegyetemi ünnepségre vezetett. Beszédet mondott Halzl József, a Gloria victis szervező Rákóczi Szövetség elnöke, illetve Simicskó István magyar honvédelmi miniszter. A műegyetem előtt mindenki kapott egy fáklyát, és elindultunk a Bem tér felé. A felvonuláson több száz tanár, diák, egyetemista vett részt. A Bem térre érkezve megtörtént a koszorúzás, ahol Németh Zsolt és Rétvári Bence államtitkárok mondtak beszédet. A nap végén visszatértünk Egerbe.

Az utolsó nap, október 23. programjai közé tartozott a reggeli elfogyasztása utáni

összepakolás, majd a szállásuktól való búcsúvétel. Mindezek után Eger központjába indultunk, ahol megnéztük a várat, valamint a líceum épületébe és az Eszterházy Károly Egyetem főbb termeibe is betekintést nyertünk. A közös ebéd után elindultunk hazafelé.

Ez a három nap sok élményt és új, valamint hasznos információkat nyújtott a számunkra és mindazok számára, akik részt vehettek ezen a programon. Jól éreztük magunkat, és hálásak vagyunk, hogy mi is ott lehetünk!

Tótháti Fatima

A fáklyás felvonuláson a petőfisek küldöttsége

A lelki építkezés elsődleges

Tokás Sándor a csokalyi református közösség új lelkésze

Közel fél éves kihagyást követően új lelképásztora van a csokalyi református egyházközségnek. Tokás Sándor feleségével, aprócska gyermekével érkezett az Érmellékre, ahol a hívek, az általa elmondottak alapján nagy szeretettel fogadták.

Koraőszi napsütésben illatozó rózsák, szépen rendbe tett virágágyások fogadják a parókiára érkezőket, míg az utca szemközti oldalán lévő egykori kúria udvaráról Fényes Elek, a magyar statisztika megalapítója szoborba öntve figyel a szemközt zajló eseményeket. Mostanság akad ott látnivaló bőven, hisz épp a lelkészcsalád bútorait, személyes tárgyait hordják, pakolják a lelkesen segítő hívek. Anélkül, hogy tudnák, finom ebédrel várják a családot a többségében református vallású csokalyiak. A lelkészlak és az istenháza egy telken fekszik, így az ízlésesen kiépített templomkert a parókia udvara is egyben. Mivel még a lakásban nem került az utolsó csésze is a helyére, így a békességet árasztó templomban ülünk le egy kis tereferére, ismerkedés gyanánt.

Tokás Sándor (portrénkon) három éven keresztül segédlelkészként szolgált a nagyváradi-olaszi református egyházközségben, múlt év decemberétől pedig a százötven tagot számláló Hegyközújlakon helyettes lelképásztori feladatokkal bízták meg. Ez utóbbi gyülekezetben – amint arra még sokan emlékeznek – egy elhíresült pap szolgált, aki ha a hívek lelkét nem is tudta eladni, de a közösség vagyonának javarésztét saját hasznára el-

kótyavetyélte. Így az elkövetkezendőkben nemcsak az egyházközség anyagi helyzetét kell megerősíteni, hanem a kiábrándult, megbotránkozott hívek lelkén is akad pátyolgatni való bőven. Tokás tiszteletes úgy látja, hogy elindult az ottani közösségben egy jó irányú folyamat, az egyháztól időközben eltávolodók lassacskán visszatérnek az anyaszentegyházba.

A tiszteletes már több alkalommal is megfordult vendégszolgálatként az Érmelléken, így nem idegen számára ez a tájegység. Már csak szülőhelye okán sem, hisz a Nagyváradhoz közeli Hegyközújlakból származik. Az idén nyáron meghirdetett lelkési állásra jelentkezett, még egy paptársával kellett megmérgetnie, de végül is neki szavaztak bizalmat. Július végén volt a bemutatkozó szolgálata,

amit a presbiterekkel való beszélgetés követett, ezek után választották meg lelképásztoruknak. A tiszteletes úgy érzi, hogy már az első találkozásuk alkalmával megszületett a bizalom a presbitérium és közöttük, a feleségének is lelki békessége van a dolog felől.

Beszélgetésünk során visszacsapódunk pályájának kezdetéhez. Felmenői között nincsenek lelképásztorok, ő maga 2012-ben fejezte be teológiai tanulmányait, azt követően került Nagyváradra, ahol a már említett nagyváradi-olaszi egyházközség mellett, további gyülekezetekben is segédlelkészkedett. 2013-ban megházasodott.

Teológiai vitába biztosan nem fog keveredni feleségével, hisz a tiszteletes asszony is lelképásztor, aki jelenleg Kata nevű lányukat neveli. Terveik szerint a későbbiekben mindenképpen szeretne a feleség is lelképásztori szolgálatot vállalni.

A csokalyi egyházközségben a közel ötszáz lélek mellett rendbe tett parókia és templom fogadta a családot. Az istenháza tetőzetét az elmúlt években teljesen kicserélték. Új karzat épült, a ablakkeretek is megújultak. Évtizedes némaság után az idei év augusztusában egy kolozsvári orgonaépítő munkájának köszönhetően a templom karzatán ismét megszólalt az Isten dicsőítő hangszere. Néhány éve a paplak is lelakott állapotban volt, azóta azt is sikerült rendbe tenni. Az eredményes és szorgalmas munkák említésekor nem feledkezhetünk meg a központifűtés-rendszer kiépítéséről sem, amit a parókiaépületbe, a templomba és a gyülekezeti házba is bevezettek. Ez utóbbi különálló épü-

letcentrum, a földszinten konyha, a lelkész irodája, mellékhelyiségek és egy nagyterem kapott helyet, ahol a gyermekekkel való foglalkozást tartják, de egyéb konferenciajellegű találkozókra is alkalmas. A tetőtér sem maradt kihasználatlanul, ott hálósobákat alakítottak ki, valamint fürdőszobákat. Bár az ingatlanok javarésze kifogástalan állapotban van az utóbbi évek szorgos munkálkodásának eredményeként, azért még akad további tennivaló. Visszaigényelték az egykori iskola épületét, a földszinti részt már sikerült jó állapotba hozni. Ott többnyire keresztelőket, eljegyzéseket, halotti torokat tartanak. Az emeleti termekben akad még jócskán tennivaló, illetve a külső falak vakolására is sort kerítenek, emellett a tetőzet felújítása is várat magára. A magyarországi Emberi Erőforrások Minisztériumánál már az előző lelképásztor idejében sikeresen pályáztak támogatásért, ugyanakkor a székelyhídi önkormányzat is finanszírozza a munkálatokat. A nem várt kiadásokra mindig van anyagi biztosítékuk, ez pedig a közösség tulajdonában lévő szántók után járó bérleti díj.

A lelki építkezésre nagy hangsúlyt fektet a lelképásztor, elsősorban a gyermekekkel való foglalkozást szándékszik tartalommal megtölteni. A közeljövőben olyan istentiszteleti együttlétet szándékszik tartani, amelyen a szülők és a gyermekek együttesen vesznek részt. Ezt a lelki építkezést a későbbiekben az idősebbekre is kiterjeszti. Lelki igény van ifjúsági alkalmakra, ahogyan bibliaórákra is.

D. M. E.

Építkezés összefogással – református esperesi hivatalt avattak

Folytatás az 1. oldalról
Mózes IV. könyvéből idézte az ároni áldást: „Áldjon meg tégedet az Úr, és őrizzen meg tégedet. Világosítsa meg az Úr az ő orcáját te rajtad, és könyörüljön te rajtad. Fordítsa az Úr az ő orcáját te reád, és adjon békességet neked.” (4Móz 6,24–26)

Az eseménysort a Halleluja egyházi kórus szolgálata, valamint Magyar Hunor fényképész Az Érmelléki Református Egyházmegye templomai címet viselő fotóalbumának bemutatója gazdagította, amely mostantól a lelkési hivatalokban megvásárolható. A szerző elmondta, hogy 21 éve járja Erdélyt és a Partiumot, igyekszik az összes templomot képeken megörökíteni.

Rákosi Jenő részletekbe menően ismertette az építkezés krónikáját, kitért arra is, hogy a munkálatok értéke hozzávetőlegesen 400 ezer lejre tehető, aminek mindössze öt százalékát teszi ki a gyülekezetektől és az adományozóktól érkezett hozzájárulás.

Az új ingatlan a megmaradásért

A templomi együttlétet követően a közelben lévő esperesi hivatalhoz „zarándokolt” a sokaság, ahol elsőként Szabó Ödön mondott beszédet. Visszautalva a gyü-

Minden gyülekezet egy-egy levél az egyházmegye életfáján

lekezetek minimálisnak mondható, ötszázalékos hozzájárulására megjegyezte, hogy azt az összeget is, amit az RMDSZ által sike-

rült eljuttatni az egyház számára, végül is az emberek fizették be. Ugyanakkor, ha szavazataikkal nem álltak volna a szövetség mel-

Egyházi és világi elöljárók ünnepélyes szalagvágása

lett, akkor nem lett volna hathatós erejük a segítségnyújtáshoz.

Cseke Attila szenátor, a Bihar megyei RMDSZ elnöke kifejtette, hogy itt nem csupán egy épület átadásáról van szó, hanem olyan intézményről, amely a megmaradásunkat segítő rendszert erősíti, betagozódik abba.

Béres Csaba polgármester úgy vélte, hogy jól döntöttek, amikor Székelyhidat választották az esperesi hivatal állandó helyszínéül. A hit és a kemény munka eredményeként értékelte a megvalósítást, aminek okán megérdemelten, egymás örömeiben osztozhat a közösség.

További egyházmegyékben tervezett építkezéseket jelentett

be Farkas Zsolt, az egyházkerület előadó-tanácsosa, majd pedig Mészáros János egyházmegyei főgondnok mondott köszönetet a támogatóknak. Csúry István püspök áldásmondását követően szalagvágással avatták fel az épületet, amelyet ezután bejártak a jelenlévők.

Maga az épület a térség kerestyénjeinek egységét hivatott szolgálni. A belső térben látható életfa, amely Sípos Béla szalárdi fafaragó munkája, mintegy rárimel minderre, hisz az egyházmegyet alkotó gyülekezetek egy-egy levélként vannak szimbolizálva. Közös törzsből táplálkoznak, Jézus Krisztusban gyökerezve.

D. Mészáros Elek

Sokrétű jubileumi esemény

Megemlékezett a hegyközszentmiklósi gyülekezet az ötszáz éves reformációról

Október 31-én délelőtt az idén ötszáz éves reformációra emlékezett a hegyközszentmiklósi gyülekezet. Árus Csongor László helyi lelkipásztor hirdette Isten ígését Pál apostol szavaival: „Őrizd meg a rád bízott kincset a Szentlélek erejével, aki bennünk lakik.” (2Tim 1,14) Az istentisztelet során úrvacsorát osztottak.

A délutáni templomi együttlét alkalmával pedig Marosán Csaba, a Kolozsvári Állami Színház legfiatalabb tagja látogatott gyülekezetünkbe, aki modern korunk versmondójaként próbálja eljuttatni a világi és egyházi irodalom gyöngyszemeit Partium és Erdély magyar ajkú közösségeihez. Ezúttal Luther Márton asztali beszélgetéseiből állított össze egy csokorral. Miért kell hálát adnunk? – tehetjük fel a kérdést a művésszel. Azért, mert megéltük a 2017-es esztendőt, és mert sok értékes embert adott Isten a magyarságnak: 110 éve született Szatmárnémetiben Dsida Jenő, 120 éve Tamási Áron látta meg a napvilágot, 140 éve Ady Endre érkezett közénk, 200 éve pedig a költőkirály, Arany János sírt fel csecsemőként Nagyszalontán.

Az ötszáz éves reformáció nagyon fontos ma számunkra. Luther olyannyira jelentős ember lett

A gyülekezet figyelmét lekötötte a színművész előadása

1517 után, hogy Erdélyből, Magyarországról is hozzá mentek tanulni, többek között Dévai Bíró Mátyás, az első magyar reformátor. Marosán Csaba kis időutazásra hívta a gyülekezetet: Wittenbergbe a 1530–1540 évek tájékára, amikor Luther Márton már ott hon maradt. „Amikor ötvennyolcadik évébe jutott a doktor úr, és már sokféle, korával járó testi gyengeség gyötörte, hogy a sok prédikálással, felolvasással és látogatással fel kellett hagynia gyengesége miatt: otthon maradt az ő házában, és közös beszélgetésekre hívta családját, barátait. Az asztali beszélgetésekben a refor-

mátor életrajzát mutatta be családjáról, életéről, pénzről. A *Bibliáról* azt mondta, olyan, mint egy tágas erdő, melyben mindenféle fákról termést szakszathatunk le, vigaszt, támaszt, tanítást. Nem a pénz, hanem egyedül Isten, akitől a segítséget elvárhatod” – mondta a színművész.

Az aznapi istentisztelet végén a szöszékre helyezett híres 95 tétel bemutatása következett, mely előbb latin, majd német nyelvre volt lefordítva. A wittenbergi tekeres mását a Kárpát-medence 185 gyülekezetébe juttatta el ötszáz óra leforgása alatt a Bardócz Csaba ikafalvi lelkész által ve-

zett csoport. Lelkipásztorunk, Árus Csongor László a tekeresvívőket kísérő gépkocsi sofőrje volt, így két héten alatt eljuttattak Felvidékre, Magyarországra sok gyülekezetébe, de a Vajdaságban, Partiumban, Erdélyben és a Székelyföldön is megfordultak. Mindenütt örömmel fogadták őket, sok helybéli együtt szaladt egy darabon a csoporttal. Elhozták hozzájuk is Luther 95 tételét, amelyet Hasznosi Imre tiszteletbeli gondnok és Oláh Erzsébet egyháztag leplezett le.

★

Az ünneppsorozat november 5-én folytatódott, amikor gyüle-

kezetünkbe látogatott Angyalosi Katica nyírbogdányi (Magyarország) lelkipásztor az ottani egyházközség énekkarának kíséretében. A meghívott lelkész Ezékiel könyve alapján prédikált. „Isten Szentlelke árad, mint tisztító tűz, rendet tesz, beszél velünk, ahogy Lutherrel is beszélt: tégy bizonyosságot! Egyedül a Szentírás által, egyedül hitből, egyedül Krisztusért. Ez a mindent kisöprő lélek, amely talpra állít, munkára készített, csodát tesz, megújuló egyházat, megújuló szívet munkál” – mondta.

Istentisztelet végén következett iskolásaink versekből és énekekből összeállított reformációi megemlékezése. A fiatalokat Fehér Renáta kántor és Béres Angéla tanárnő készítették fel.

A délutáni hálaadó istentiszteleten Forró László, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület főjegyzője igehirdetése során feltette a kérdést: „Mi az egyház? Kik vagyunk?” *»Épüljétek fel lelki házára»* (1Pét 2,5), hisz a Szentlélek vonja közösségbe az embereket. Ezt a Lelket kell keresnünk. Ne csak azért adjunk hálát, mert megújult a templom, hanem azért is mert egyszerre avathatunk kopjafát a reformáció emlékére és a hősi halottakért – fogalmazott a főjegyző. Az prédikációt követően a nyírbogdányi egyházi kórus szolgált, majd pedig Papp Lóránt diák szavalt. A helyi lelkipásztor kisfilm-összeállítással mutatta be a templomfelújítás mozzanatait, valamint a gyülekezet tulajdonában lévő termástrandon történt fejlesztéseket. A templomból kivonult tömeg előtt Rákosi Jenő, az érmelléki egyházmegye esperese megáldotta a két kopjafát mondván: „legyen ez az ünnep az élőké, a megmaradottaké”. Az esemény sor szeretevendégséggel zárult.

B. A.

Luther 95 tetele Hegyközszentmiklósi gyülekezetre is érkezett

Árus Csongor László és Marosán Csaba az ige szolgálatában

Diákok, szabadon és kreatívan

Az idei Iskola másként programban a Petőfi Sándor Elméleti Liceum diákjai egy különleges hetet tölthettek el osztályfőnökeikkel. A feladat az volt, hogy minden osztályfőnök egyhetes programot kellett szervezzen az osztályába járó diákoknak, úgy hogy más kollégákat is bevonhatott a szervezésbe. Ez a hét az osztálykirándulások, nagy közös sütés-főzés, önfeledt játékok és kreatív tevékenységek hete volt. Szabad időkeretek között végre sok olyan dolog valósult meg, amire a normál tanórárend mellett sokszor nem jut idő.

Először kicsit megijedtem a feladattól. Húszfős, a roma diákokból álló VII. B osztály osztályfőnökeként, nem mindig bizonyul könnyű feladatnak a gyerekekkel való munka. Pozitív megerősítésként azon kollégáim, akiket terv szerint be akartam vonni a programjainkba, első megkeresésre elvállalták a feladatot, sőt olyanok is akadtak, akik önként jelentkeztek, hogy a segítőmre lesznek.

A hetet a tavalyi sikeres bábos előadáson felbuzdulva, újabb bábdarab előkészítésével kezdtük Jagos Helén magyar szakos tanárnővel, majd Bacsó Erika iskolapszichológusunk érdekes előadást tartott nekünk az emberi testről és kapcsolatokról. A napot közös osztályszünettel zártuk. Elérkezett a várva várt keddi nap, a nagykágyai liceum meglátogatása, amire már szinte egy év óta várnak a gyerekek. Bemutatták nekünk az iskola épületét, beszéltek az általános oktatókról és a gyakorlati tanításról is sok érdekes dolgot tudhattunk meg. Számonra ez a nap volt a legfontosabb, hiszen a most hetedik osztályos tanulóim zöme itt tervezi a továbbtanulását és nyolcadik osztály végén nagyon szeretném majd őket liceumba küldeni, és egy biztos jövő lehetőségét adni a kezükbe. Ez a látogatás kicsit rövidre sikerült, ezért mindenképp lesz folytatása. A szerda bizonyult a legszínesebb napnak. Reggel báboztunk és Ioana Benje román szakos tanárnővel na-

gyogt sétáltunk a környéken. Majd csoportjátékokat játszottunk, melyek által kicsit megint közelebb kerültünk egymáshoz, a nap végén pedig szemetet gyűjtöttünk, megtisztítva az utat, melyen minden nap iskolába járunk. A csütörtök bizonyult a legaktívabb napnak, Bátorfi Szabolcs tornanapló segítségével egész nap mozgásban voltunk. Kötélhúzó versenyeket tartottunk, majd falat másztunk, fociztunk,

táncoltunk, versenyeztünk, akadálypályát teljesítettünk és a nap végére jól elfáradtunk. A péntekre közös sütőgetést terveztünk, de sajnos a mostoha időjárás körülmények és a feledékenység rovására irándóan ez sajnos elmaradt. No, de se baj, reményeim szerint az idei hibákból tanulva, jövőre még szuperebb, eseménydúsabb hetet töltünk majd együtt.

V. B.

Bacsó Erika iskolapszichológus (középen) az emberi kapcsolatokról beszélt

Szoboravatató, színjátszó kágyai reformátusok

Egy már meglévő Kálvin János-büszttöt emelt talapzatra a nagykágyai közösség a reformáció 500 éves jubileuma alkalmából. Decemberben színházi előadáson a gyülekezet tagjai Márk evangéliumát elevenítik meg.

Úrvacsolavételhez járuló hívek, alázatosan és bűnbánattal

Szakadt az eső azon az október végi vasárnapon, az aszfaltra felhordott sár csúszóssá tette a református templomhoz vezető kaptatót. A hívek a marcona időjárás ellenére, szép számban szaporázták az imádat háza felé.

kessége, hogy a közösségekből önként jelentkezőket várnak a játékra, amelyben nyolc férfi és hét nő szereplő vesz részt. A próbák mindössze három napot tartanak, amit aztán követ az előadás. Nagykágyán decem-

életörténetét hittel teli személyek adják elő, nem pedig profi színészek, akiknek ez csak szerepjáték lenne.

Bán Alpár helybéli lelkipásztor királyi vendégségbe hívta a híveket, kiosztva az úri szent vacsorát. „Jézus nemcsak hirdette, hanem kiabrázolta az igét, ránk hagyta a keresztség vizét, az úrvacsorai kenyeret és bort, ami túlmutat önmagán. Misztérium ez...” – mondta. Miután a gyülekezet tagjai részesültek az úrvacsorai közösségben, a tiszteletes a szoborba öntött személy, Kálvin János életutját mutatta be, 1509-ben való megszületésétől kezdve, mozgalmas szolgálati idejét érintve, egészen 1564-ben bekövetkezett halálig. Tanításának alapelve volt, hogy Isten csak a Szentírásan keresztül ismerhető meg.

Fodor Károly egyházközségi főgondnok közölte, a bronzhatású felületi kiképzésű, betonból öntött szobor Csiszár Ilona és Kéri György egyháztagok munkája, míg a talapzatot Nagy Sándor és munkatársai készítették.

Végezetül Bán Alpár a következő szavakkal bocsátotta haza a gyülekezet tagjait: „valahányszor ránézünk erre a szoborra, jusson eszünkbe, hogy mit sem ér a reformáció, ha életünk nincsen újáteremtve, mit sem ér, hogy megszületett a református egyház, ha mi nem vagyunk újjászületve.”

D. Mészáros Elek

Az ünnepi istentiszteleten Benedek Zalán budapesti baptista idebirtető és Bán Alpár helyi lelkipásztor szolgált

A benti térben már halkán szólt a templomi hangszer, békességet árasztott az eső elleni menedékhely.

Az igét ezúttal a székelyföldi gyökerekkel rendelkező, jelenleg Budapesten élő Benedek Zalán baptista igehirdető, színházi rendező tolmácsolta. A vendéget különben nem a szoboravatás apropója, sem pedig a reformáció emlékünnepe vetette tájainkra, hanem egy kis keresztyén színjátszásra hívta a helyi gyülekezet tagjait. Eddig 74 gyülekezetben járt a rendező, összesen 1100 szereplőt vont be Márk evangéliumának színrevitelébe. Hét évvel ezelőtt hagyta ott a Győri Nemzeti Színház társulatát, sokáig úgy gondolta, hogy lelkesként tudná legjobban szolgálni Istent. Végül megértette, hogy nem erre hívatott el, azóta sorra járja a gyülekezeteket, elmondása szerint színdarabként nagyobb erővel tud megmutatkozni az evangélium. A dolog érde-

berben viszik színre az evangéliumi drámát, amely körszínház formájában fog történni, különösebb díszletekre és ruházatra nem lesz szükség. Benedek Zalán szerint előny, hogy Jézus

Az új talapzatra helyezett Kálvin János-mellszobor leleplezése

Megóvják Érmellék természeti értékeit

Székelyhíd és környéke természetvédelmi területeit fejlesztik és népszerűsítik a megye lakosságának körében az ECOTOP nemrég lezárult projektjei. Ezekről a Bihar megyei természetvédelmi szervezet vezetői, Eleonora Mircescu elnök és George Togor alelnök számoltak be nagyváradi székhelyükön november elején tartott sajtótájékoztatójukon.

A Csíkszeredai Partnerségi Alapítvány által finanszírozott, május 1. és szeptember 30. között lezajlott Székelyhíd – Természet és közösség elnevezésű projekt a Natura 2000 ROSCI0220 Székelyhíd azonosítójú közösségi jelentőségű terület népszerűsítését tűzte ki célul oktatói programok és egyéb tevékenységek szervezése és kivitelezése formájában.

A területhez hozzátartozik a városunktól hét km-re található Csikos-tó természetvédelmi terület, illetve egy szürkegém-rezervátum is a székelyhídi kocsányos tölgyerdőben, amelyek megóvása országos jelentőségű. A tízhektáros Csikos-tó rezervátuma egyike az utolsó, Nyugati alföldön megmaradt természetes vizes élőhelyeknek. A komplexum mocsaras, lápos területe több mint harminc sarkvidéki növényfajnak ad otthont, amely közül öt faj jégkorszaki örökség. Továbbá jellegzetes növényfajlásai között szerepel a gyékény, sás, káka, fűz, hármalevelű vidrafű, mézgás éger és a tőzgepáfrány, míg állatvilágát például a mocsári teknős és különböző makrogerinctelenek képviselik.

A székelyhídi közösségi jelentőségű területen ugyanakkor sok faj (kocsányos tölgy, kocsánytalan tölgy, kislevelű hárs, közönséges gyertyán, szilfafélék, juharfélék, magas kóris) is megtalálható olyan állatok társaságában, mint a fehér gölya, az erdei béka, a tarka harkály (más néven nagy fakopáncs), a nagy sarvasbogár és a szürke gém. A közel harmincezer lejes költségvetésű projektnek köszönhetően a területhez tartozó útvonalon sikerült elhelyezni négy, ál-

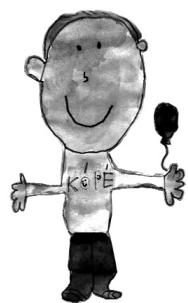
Az ECOTOP vezetői, George Togor és Eleonora Mircescu ismertették a szervezet projektjeit

talános információkat tartalmazó tájékoztató táblát, valamint több mint háromszáz gyerek részvételével iskolai vetélkedők és programok révén népszerűsítették az élőhelyet Székelyhíd és a környező települések, illetve Nagyvárad bevonásával.

Az ECOTOP másik projektje a Natura 2000 – fiatalok nevelése, a védett területek népszerűsítése nevet viselte. A Bihar Megyei Tanács által finanszírozott tevékenység célja a könnyebb hozzáférhetőség és a fiatalokkal való megismertetés jegyében a Natura 2000 projekthez tartozó Betfia, Székelyhíd és a Réz-hegység természetvédelmi területek létének köztudatban való elmélyítése volt. A projekt megvalósítására kiutalt 10 ezer lej román és magyar nyelvű ismeretterjesztő broszúrák nyomtatását tette lehetővé. Ezeket – amint elhangzott – elsősorban az ECOTOP nevelési tevékenységeiben használják majd fel.

George Togor a tájékoztató végén úgy fogalmazott, hogy ezek az apró lépések nagyon sokat jelentenek annak érdekében, hogy ezek a rezervátumok ne juszanak Püspökfürdő sorsára. A Nagyvásár (1 decembrie) tér 4-6. szám alatti székhelyéből költözés előtt álló, 1991 májusában alapított szervezet újabb projektek leadása révén igyekszik tovább övni az említett rezervátumok állapotát.

Szamos Mariann

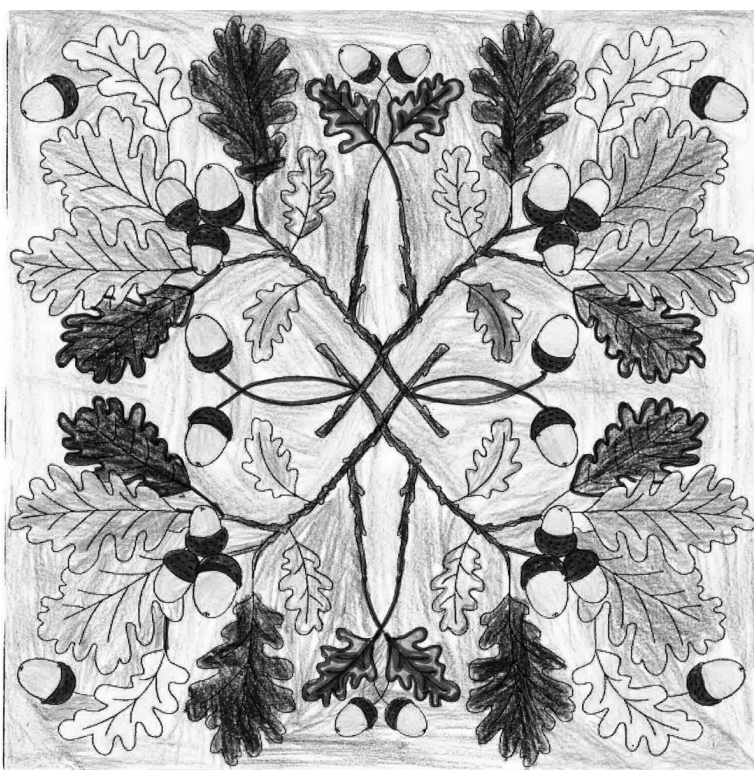
Sziasztok Pajtikák!

Novemberr! Brrr! Közel a tél, de ne panaszkodjunk. Az a kis novemberi nyúlfarknyi vakációnk, de még az Iskola másként he-tünk is nagyon jól sikeredett. Ve-lünk voltak a fentiek, jó időnk volt! Láttam, hallottam, hogy nagyon sok és nagyon-nagyon ér-dekes tevékenységen vettek részt, ki nagyobb, ki kevésbé nagy lelkesedéssel. De valljátok be, mindenkinek tetszett! Nem kaptam Töleték beszámolókat, de a rajzaitokból válogattam. Persze, nem lehet mindent megjeleníteni, de emlékeztetőül, íze-

lítőül álljon itt néhány kép. Én a legjobban a bábszínházat élveztem. Nem láttatok? Pedig én is ott voltam és pirosra tapsoltam a tenyerem, annyira tetszett. Na de nem csodálom, hogy annyi kópé közt nem vettek észre!

Most már a téli ünnepekre készülődünk: Mikulás, Karácsony. Gondolom, már készek a kívánságlisták! Küldjétek el nekem is, hátha el tudom juttatni a címzetekhez. A Karácsonyi vásárbán találkozunk! Ügyesek legyetek! Cupp mindenkinek,

Kópé

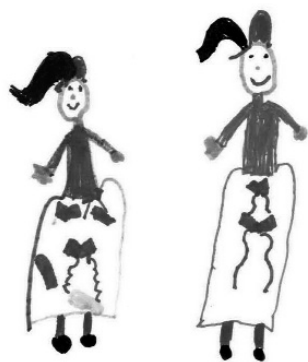

Rácz Dávid (IV. B osztály)

Levelsöprő

Csanádi Imre

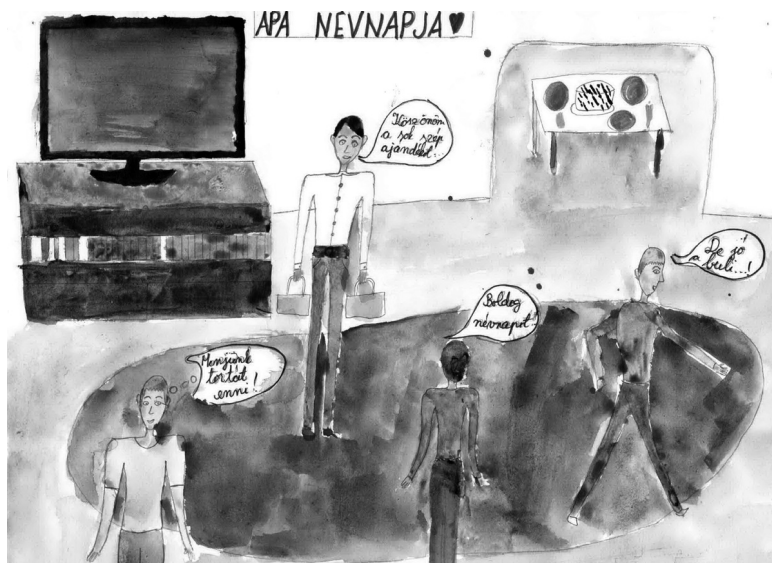
*Köd szitál,
bull a dér,
lepörög a
falevét
földre szökik, szemétnek,
aki éri, ráléphet, –
sziszegő szél
söpri-hajtja,
bullongó hó
betakarja*

Siska Bernadett (I. B osztály)

Demian Jázmin (I. B osztály)

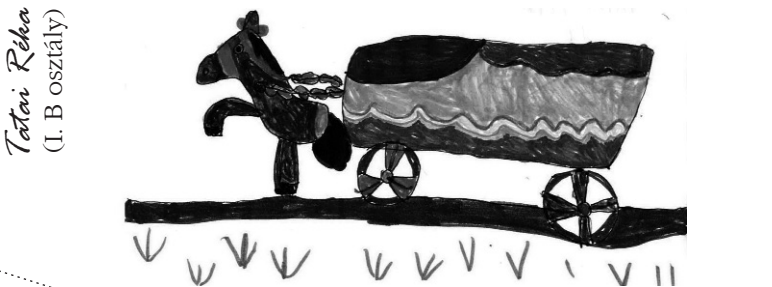
Hasznosi Katalin-Kitti (III. B osztály)

Borsi Boglárka (IV. B osztály)

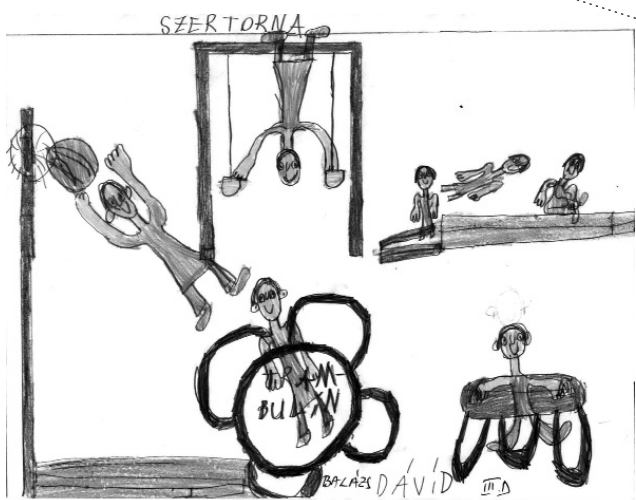
Kokorai Renáta
(előkészítő B osztály)

Tótai Réka
(I. B osztály)

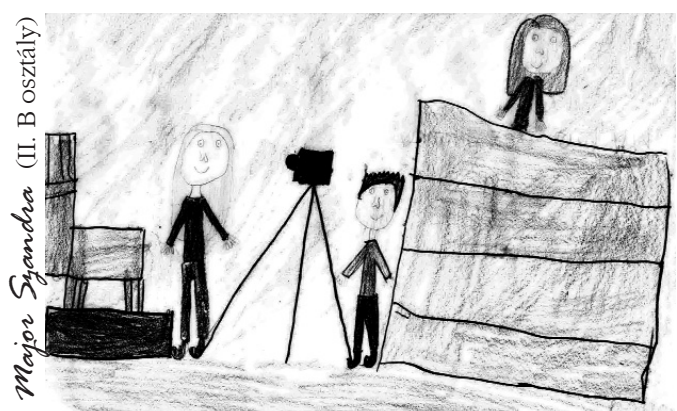
Hende Henri (előkészítő B osztály)

Balázs Dávid (III. B osztály)

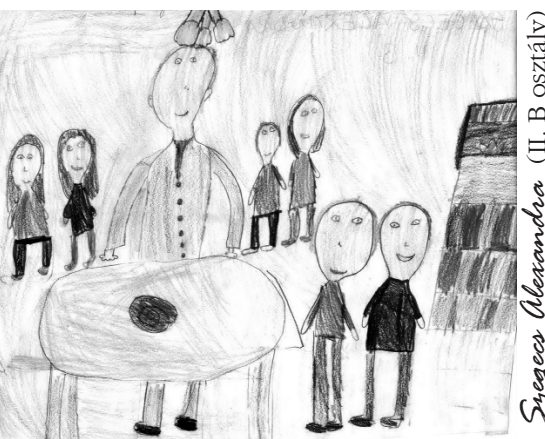
Hanya Mónika (III. D osztály)

Major Szandra (II. B osztály)

Lakatos Emília (III. D osztály)

Szeges Alexandra (II. B osztály)

Sportfavágóink sikere a vb-n

Tisztességesen szerepelt a romániai csapat a lillehammeri világvversenyen

Újra négy székelyhídi fiatalember képviselte a román válogatottat – mondatni a szokásoknak megfelelően – a sportfavágók idei világbajnokságán, amit a norvégiai Lillehammerben rendeztek. A csapatot a nemzeti bajnokság első öt helyezettje alkotta: Nagy Botond, Dan Petrescu, Cser Szilárd, Balácsi Dávid (mindannyian a székelyhídi GV Team versenyzői) és a Ionel Marinita (aradi Thimbersport Vest).

Nem kevesebb mint huszonkét ország versenyzői indultak az idei világbajnokságon, ahol egyéni és csapatversenyt is rendeztek. Az országos bajnokok indultak az egyéni versenyen, Dan Petrescu selejtezős tizenegyedik helye bizakodásra adhatott okot. Sajnos a második nap már nem úgy sikerült számára, mint ahogy várta, de így is megelőzte másik öt nemzet versenyzőjét, és végül a 17. helyen végzett.

Ami a csapatversenyt illeti, a tavalyi főtáblára jutás volt az idén is a minimális célja Nagy Botondnak, aki a versenyzés mellett edzi is a csapatot. A lebonyolítási rendszer nagyon egyszerű volt, a 22 csapat „előselejtezett” egyet, ahol az el-

A kitarító munka után, kitörő örömmel lebetett örülni a „székelyhídi” román válogatott nemzetközi eredményének

ső tizenkettő rögtön a tizenhatos főtáblára került. A másik négy helyért a vigaszágon kellett újra szerencsét próbálni, ezzel alakult ki a végső mezőny. Ugye időeredményekkel lehetett továbbjutni, egy verseny mégis akkor szép, ha egymás ellen harcolnak a csapatok. A sorsolás szeszélyének köszönhetően a mieinknek a magyarok jutottak, ennél pikánsabb párharcot Boti el sem tudott volna képzelni magának. A motoros láncfűrész, a vízszintes rönkvágás, a keresztvágó fűrész

és a függőleges rönkvágás megpróbáltatásai után a mieink emelhettek a magasba a kezüket, majd húsz másodpercet vertek a magyarokra. Sajnos az idő nem volt elég a főtáblához (ellentétben a tavalyi vb-hez), így a vigaszágon még egy párharc várt a favágóinkra. Mint később kiderült, azokkal az olaszokkal kerültek egy párba, akik ellen mindössze egyetlen másodperccel ki is kaptak a mieink, mégis a két legjobb vigaszági idővel, kéz a kézben jutottak a főtáblára.

Aztán az újabb sorsolás már nem kedvezett a fiúknak, a tavalyi ezüstérmes Kanada következett, ahol már csak a tisztas helytállás lehetett a cél. Nagy Boti szerint ez meg is történt, sokáig fejfejjel haladtak a csapatok, a végére azért érvényesült a papírforma, Kanada jutott tovább, majd összesítésben a negyedik helyen végzett. A mi csapatunk – szinte lemásolva a tavalyi teljesítményt – mindössze egy helyet rontva a tizenharmadik helyen végzett, ez összességében na-

gyon jó eredmény és ugyanígy jövőre Liverpoolban is a főtábla kell legyen a cél. A válogatott edzője külön megkért, hogy említsem meg a csapat kilenctagú szurkolótáborát, melyet a versenyt közvetítő sportcsatorna egyedülként külön kiemelt, hiszen tényleg fantasztikus hangulatot teremtettek. Boti ezúton is megköszöni nekik, az áldozatot, hogy elkísérték őket, ami nem is volt hiába hisz róluk hangos a „stihles sajtó”!

J. Gy.

Éledező Törekvés, avagy pontok nem várt helyekről

Mire lehet elég a Székelyhídi Törekvésnek a havi három pont? – tettük fel a kérdést múlt havi lapszámunkban. Nos szerencsére ez már múlt idő, a havi három jelen esetben hat ponttá alakult és nemcsak lélegzetvételre, hanem bizakodásra is ad okot a negyedosztály küzdelmeiben.

Újabb bosszantó vereség

A kilencedik fordulóban Belényesre utaztunk, kimondva is esetleges meglepetés reményében. Már csak azért is, mert a hazaiaktól több alapember is hiányzott, mi pedig teljes kerettel érkezünk a mérkőzésre. Ezután a pozitív előjelek után, egy hatalmas „pofonnal” rukkoltak elő játékosaink. Megmagyarázhatatlanul gyenge első félidőt produkálva, 2-0-s előnyt ajándékoztak a belényesieknek. A szünetben Gergely Sanyi, a csapat trénera egy rég nem hallott szónoklattal próbálta helyretenni a fiúkat, sajnos csak részsikerrel. Szépitényi ugyanis sikerült, de sajnos az egyenlítés már nem jött össze, újra bebizonyítva, hogy senki ellen sem szabad könnyelműsödni: Belényes–Székelyhíd 2-1 (2-0).

Remek helytállás a fiataloktól

Ami az ifjúsági csapatot illeti, sokan nem hittük volna el a bajnokság előtt, hogy tizenkét forduló után ugyanannyi meccsen nem kaptak ki, mint ahányan hárompontos rendszer „átka”, a döntetlenért járó egy pont sokszor negatív irányba vihet. 2 győzelem, 4 döntetlen, 6 vereség a jelenlegi mérleg, az így megszerzett tíz pont jelenleg a tizenharmadik helyre elég.

Végre szentmiklósi győzelem

A nyolcadik fordulóig mindössze egy döntetlenig jutott a Toldy egy osztállyal lentebb, az ötödik ligában. A kilencedik fordulóban sem termelt babér a fiúknak, az esélyesebb Nagyváradi Dinamo 5-1-re verte őket otthon. A tizedik etapban viszont végre megtört a jég, méghozzá a szomszéd rivális otthonában, talán kisebb meglepetésre nagyon simán, 3-0-ra nyertek a szentmiklósi fiúk. Majd következett egy újabb hazai, pechesnek mondható és sajnos bírói hibáktól hemzsegő Rév elleni mérkőzés, ahol nem volt igazságos a vendégek 3-2-es győzelme. A lapzártánk előtti utolsó játéknapon, Biharon újabb sima meccsen kapott ki a Toldy, 5-0-ra nyertek a hazaiak. Az eddig megszerzett 4 pont továbbra is az utolsó előtti helyre elég, és egyre jobban elszakadni látszik a középmezőny vége is.

Az év mérkőzése Érmihályfalva ellen

A tizedik forduló évekkal ezelőtt az év mérkőzése lett volna városunkban. Emlékeimben élnek még azok az Érmihályfalva elleni meccsek, ahol a két fő tribün mellett még a kerítés melletti állóhelyek is tömve voltak. Ez volt az a meccs, amikor sem a táblázaton elfoglalt helyezés, sem a játéktudásbeli különbség nem számított, Mihályfalvát mindenképp meg kell verni, volt a jelige. A mai generáció már nem biztos, hogy ezt így érzi, de azért még mindig presztízsmecsről van szó. Ezt jelzi a nézőszám is, a hazaiak mellett nagyon sokan érkeztek a vendégekkel is, sőt semleges szurkoló is volt szép számmal. A mérkőzés fontosságát még az is jelzi, hogy a megyei vezetők szinte kivétel nélkül megjelentek a stadionban. Ami a találkozót illeti, sajnos szinte végig úgy alakult, ahogy a vendégek szerették volna. Míg mi csak helyzeteig jutottunk, addig ők szép sorjában lődözték a gólokat is, bő negyedórával a vége előtt 4-0-ra vezettek. Majd miután a vendégek edzője meglépte a taktikai cseréit és persze Gergely is, számunkra csodálatos, ugyanakkor fájó negyedóra következett. Történt ugyanis, hogy előbb

Deák, majd Boros kétszer talált az Unirea hálójába, a 88. percre 3-4-re alakítva az eredményjelzőt. Majd az utolsó másodpercekig veszélyeztettek játékosaink, de Fortuna istenasszony és a játékvezetők sajnos nem voltak velünk. Két tizenegyest kértünk számon az utolsó pillanatokban, nem kaptunk rá érdemi választ. Viszont kaptunk egy addig és azóta is fantasztikus közönséget, állva tapsolták meg az utolsó negyedórát. Ellenfelünk edzőjétől, Fele Sándortól is nagyon szép és nemes gesztust kaptunk, külön kiemelte a csapat hozzáállását. De sajnos veszteségünk is volt, ugyanis Sasnak és Ememnek is – egyaránt fegyelmezetlenség miatt – kellett kihagynia a két következő mérkőzésünket. Előbbi piros lapot kapott, utóbbit a játékvezető inzultálása miatt tiltották el.

Bors: az első meglepetés

Ezek után Borson egy igencsak „érdekes” mérkőzésnek néztünk elébe. Mint kiderült, nemcsak nekünk, hanem a házigazdának is voltak eltiltottjai, ennek ellenére már csak a helyezések miatt is a hazaiak számítotak az egyértelmű favoritnak. De ugye a papírformának is néha dőlnie kell! Végre már az első perctől

változott a csapat hozzáállása, két Lőrincz-góllal úgy mehetek pihenni a csapatok az öltözőbe, hogy a hazaiak annak örülhetnek, a második játékrészre egyáltalán még maradt esélyük. Ugyanis a gólok mellett még székelyhídi helyzetek sora maradt ki, lefociztuk a borsiakat a pályáról. A második félidőben, mint várható volt, a hazaiak mindent megtettek a fordítás érdekében, de „csak” egy tizenegygólig jutottak, így ha kicsit váratlanul is, de teljesen megérdemelten gyűjtöttük be mindhárom pontot!

Ha szentandrászi lúd, legyen kövér!

Ha egyszer már megtörtük azt a bizonyos jeget, nem szabad hagynunk vissza fagygni azt. Még akkor sem, ha Sas és Emem után újabb két játékosunk „sárgult be” Borson. Pál Robi és Létei Levi is kényszerpihenőre jutott, nem kevesebb mint négy hiányzóval vártuk a második helyen álló Szentandrászt. De úgy látszik ez nekünk nem akadály, sőt! Rendkívül küzdelmes találkozón, egy szemfüles Koncz Rolitallal nyertünk úgy, ahogy minden szurkolótábor álma. Egy fizikailag jobb csapatot vertünk hatalmas alázattal és szinte hibátlan játékkal. Kellott hozzá a fantasztikusan védő Ármós Sanyi és egy nagybetűs CSAPAT. Melléjük pedig csodálatos közönség párosult, akiknek ezúton is szeretnénk megköszönni a belénk fektetett bizalmat, melyet azért fokozatosan kezdünk meghálálni is.

Három fordulóval a téli szünet előtt 12 megszerzett ponttal még mindig „csak” a tizenegyedik – még épp bentmaradó – helyen állunk, de az elmúlt hónapokhoz képest sokkal közelebb a középmezőnyhöz!

Juhász György

„Édesanyámnak köszönök mindent”

Beszélgetés Pallagi Ildikó nyugalmazott zongoratanárnóval

– Mikor kezdett el a zene iránt érdeklődni?

– Kicsi voltam még, négyéves, amikor zongorázni kezdtem. A nővérem, aki tizenkét és fél évvel idősebb volt nálam, akkor már hegedült. Valahogy úgy voltam vele, hogy én sem akarok tőle lemaradni, bennem volt a versenyszellem. Akkoriban nagy kultúrélet volt itt Székelyhídon: hetente volt színház, zongora- és hegedűtanár is kijárt ide, valamint balettoktatást is tartottak. Balettolni is elkezdtem, de sajnos az hamar abbamaradt, mert a tanárom nem sokáig járt ki a városba. Tulajdonképpen édesanyámnak köszönhetünk mindent, ha ő nem lett volna, semmi sem lett volna egyikünkéből sem. Az ő következetes szigorja alapozta meg mindkettőnk pályáját.

– Volt valamilyen zenei háttere a családjának?

– Hivatásos zenészek nem, de a zene szeretete jelen volt a családjában. Édesanyámnak gyönyörű hangja volt. Mai napig emlékszem, hogy mikor takarított a lakásban, mindig énekelt közben. Édesapám önszorgalomból tanult meg hegedülni. A nagyszülei gyakran meséltek róla, hogy a családjuk elődei, akik Olasziból származtak, nagy valószínűséggel a név alapján is, Olaszországból jöhettek, így onnan is biztos van némi zenei beütés.

– Hogyan lesz valakiből zenész?

– Rengeteg munka, kitartás és nagyszerű tanárok segítségével. Első tanárom, Szécsi Irma néni meglátta bennem a csiszolatlan gyémántot, és addig csiszolgotat, míg egyre jobb és jobb nem lettem. Később pedig Magyar Zsuzsa zongoratanárnó vett át, aki megtartott a zenei pályán. Édesanyám kitartóan járt velem az órákra és otthon következetes szigorúsággal tartotta a gyakorlásra szánt időt. Emlékszem, sokszor kikaptam, mert nem volt kedvem gyakorolni. Akkoriban ez nem számított kuriózumnak, a gyerekeknél természetes velejárója volt. A zongoratanárnóm is sokszor elnászpángolt, amikor nem megfelelően játszottam, és ha otthon panaszkodtam, még ott is kaptam egy adagot. Egy kicsi gyerekben még nincs meg az ehhez szükséges önfegyelem és kitartás, a szülők és a tanárain múlik, hogy lesz-e belőle valami vagy sem. Nagyon hálás vagyok mindannyiuknak, hogy kitartóan mellettem álltak.

– Ennyi munka, gyakorlás mellett, milyen gyerekkora van egy zenét tanuló gyereknek?

– Semmiképp nem annyi, mint a többieknek. Emlékszem rá, sokszor jöttek a barátok, verték az ablakot, hogy menjek velük játszani, de nekem még gyakorolnom kellett. A nyári vakációkban is napi két-három órát gyakoroltattam édesanyám. Emlékszem, egyszer átállítottam a vekkert, hogy hamarabb leteljen a gyakorlási idő. Gyermeki ésszel nem is gondoltam, hogy édes-

anyámnak feltűnhet, hogy a három óra hossza félóra alatt le is telt. Persze rögtön észrevette. Nagyon kikaptam és persze nem úsztam meg az aznapi gyakorlást sem. A nehézségek mellett azért sok szép emlék is fűződik a gyerekkoromhoz. Az apukám szabó volt a nagyváradi ruhagyárban és ott minden évben versenyeket rendeztek, amit az egyik szintén zongorát tanuló barátnómmal, Bajusz Jutkával – akinek az apukája szintén ott dolgozott – minden évben meg is nyertünk. Emlékszem, egy nagy zacskó édesség volt a díj, aminek nagyon örültem. Még most is szeretettel nézegetem ezeket a képeket, amin a Cel mai mic interpret vagyis Legkisebb előadó címmel versenyeztünk.

– Székelyhídon nem volt zeneiskola, hogyan folytatódott az útja?

– Negyedik osztályig hetente két alkalommal jártam be Nagyváradra zongorát tanulni. Emlékszem, kétszer elvittek a szülei, megmutatták, hová kell járom, hogyan kell közlekednem, de ezután már egyedül mentem. Akkoriban már nem volt pénz, elvették a földeket, nem tellett édesanyám utazására is. Az egyik barátnóm édesapja a vasútnál dolgozott, ők ott is laktak az állomás mellett, így a vasutasok a pártfogásukba vettek. Itthon este a vonatnál mindig nagymamám várt. Kiabált nekem, így mindig megtaláltuk egymást. Egy alkalommal nem ért ki időben, én pedig gyermeki ésszel bementem a közelben lakó osztálytársamtól elkérni a leckét, és késő estig ott maradtam. Édesanyámék már a csendőrökkel is kerestettek, mire megletem. Nagyon féltem a hazafelé vezető úton, sötét volt, még nem volt megfelelő közvilágítás, én pedig, hogy ne féljek, énekeltem. Így találtak rám a szülei.

– Mikor lett önből igazi zeneiskolás növendék?

– Negyedik osztálytól már bent laktam Nagyváradon. Viszontagságos évek voltak ezek. Román tagozatra kerültem, ami kínkeserves volt egy magyar gyereknek. Tanítónóm szeretetből és jósból a tanórák után is ottmaradt velem és mivel tudott magyarul is, a román nyelvre tanítgatott,

magyarozott. Ekkor volt egy perforált vakbélműtétem, amibe majdnem belehaltam. Műtét közben megébredtem és a dupla adag altatótól megpattant egy idegszál a fejemben. Hónapokig nem tudtam aludni, nem tudtam tanulni. Ekkor édesanyámék egy évre beköltöztek, hogy talpra állítsanak. Édesanyám addig járt a pártalkalmazottak nyakára, míg én is kaphattam abból az amerikai gyógyszerből, amit annak idején csak súlyos elmebetegséggel kezelt gyerekeknek utaltak ki. Ez mentette meg az életem. A betegségem legérdekesebb vonása az volt, hogy bár tanulni nem tudtam, szinte azonnal kiesett minden a fejből, azonban a zongoránál és zeneelméletnél soha nem hagyott ki az agyam. Nyolcadik osztályig több helyen is laktam. Hol az enivalóm, hol a ruháim lopták el, sőt volt olyan is, ahol rendszeresen megverték. A liceumi évek alatt végre sikerült stabil és állandó otthont találnom két öreg hölgnél. Innen érettségiztem le.

– Az érettségi vizsga után már egyenes út vezetett a zene konzervatóriumig?

– Mindig is megvolt bennem a vágy, hogy zenét tanítsak. Kolozsvárra mentem tovább és habár első évben a román nyelvizsga miatt nem jutottam be, következő évben szinte szintézissel vettek fel a zene-konzervatóriumba. Az elején sokat sírtam, gyötört a honvágy, de aztán hamar bele-

szoktam. Rengeteg barátom lett ott, akik végigkísértek az életem minden szakaszán. Miután elvégeztem az egyetemet, a székelyudvarhelyi zeneiskolában kaptam helyet. Négy évig voltam ott, az ötödik év elején átkerültem a nagyváradi zeneiskolába és onnan is mentem nyugdíjba. Ott taníthattam, ahol a pályámat kezdtem, ahol felnőttem, a második otthonomban. A tanítás mellett mindig jutott idő a fellépésekre is, amikor kollégáimmal, barátaimmal, például Thurzó Sándorral (*Nagyváradon élő zenetörténész, brácsaművész – szerk. megj.*) játszottunk együtt kiállítás-megnyitókón, koncerteken, ahová a tehetségesebb tanítványaimat is magammal vittem fellépni.

– Soha nem lett családja. Nem vágyott rá, vagy a zenei pálya mellett nem jutott rá idő?

– Az egyetemi évek alatt többször is lehetőségem adódott volna a férjhez menésre, de valahogy mindig úgy alakult, hogy a parti külföldre szólított, én pedig világegyetemben nagyon anyás voltam, így nem akartam elmenni innen. Végül egyedül maradtam és gyerekeim sem lettek, de valahogy ez soha nem is hiányzott igazán. A zeneiskolában másképp foglalkozunk a gyerekekkel, egy óra jut minden tanítványra, így valahogy ezek a gyerekek közelebb kerülnek az emberhez, mint egy normál huszonöt fős osztály esetén. Minden tanítványomat nagyon jól megismertem az évek során, és olyanokká váltak, mintha a gyermekeim lennének. Nagyon büszke vagyok mindannyiukra, és szívből örülök a sikereiknek.

– Tudom, nagyon szereti az állatokat. Honnan ez a végtelen állatszeretet?

– Az állat- és növényismeret anyukámtól ragadt rám, ebbe nőttem bele. Emlékszem a házuk már gyerekkoromban olyan volt, mint egy állat- és növénykert. Ezzel indultam, ezt vittem tovább. A kutyáim és a macskáim olyanok, mint egy második család. A szeretet és gondoskodás, amelyet rájuk fordítok, ezerszeresen megtérül.

V. B.

